RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 100.327 van 25 oktober 2001
in de zaak A. 107.567/VII-24.124.

In zake : de n.v. VAN DALEN BELGIUM,
gevestigd te GEEL,
Eindhoutseheide 2

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat J. NIJS,
kantoor houdende te DENDERMONDE,
Noordlaan 82-84.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de n.v. VAN DALEN BELGIUM op 16 juli 2001 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het besluit van de Vlaamse minister van leefmilieu en landbouw van 16 mei 2001, waarbij haar beroep tegen de beslissing van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen van 31 oktober 2000 houdende enerzijds, het verlenen van een vergunning aan de n.v. VAN DALEN BELGIUM voor de uitbating van een inrichting voor de opslag en verwerking van maximaal 2.000 ton schroot, de opslag en verwerking van maximaal 1.500 voertuigwrakken, twee transformatoren van 1.600 kVA elk, een werkplaats met één schouwput en één hefbrug, de opslag van 500 ton kunststoffen in open lucht, de mechanische bewerking van metaal met een shredder (1.384 kW), een flotatiesysteem (183 kW), een magnetisch veld (4 stuks van 90 kW), de opslag van 500 ton rubber in open lucht en, anderzijds, de weigering van de opslag en de verwerking van schroot boven de 2.000 ton, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en de vergunningsaanvraag integraal wordt geweigerd;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 14 september 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 4 oktober 2001;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat M. VERHAEGHE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat A CLABOTS die, loco Advocaat J. NIJS verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij baat te Geel, aan de Eindhoutseheide nr. 2 een bedrijf uit waar schroot en voertuigwrakken worden verwerkt.

In het verleden kreeg de verzoekende partij hiertoe een aantal vergunningen, doch prima facie verstreken die (behoudens het afvalwater) op 14 september 1999.

1.2. Op 3 mei 2000 dient zij de milieuvergunningsaanvraag in die aanleiding zal geven tot het thans bestreden besluit.

Het voorwerp van de aanvraag wordt omschreven als “de exploitatie van een nieuwe inrichting. Het vernieuwen van een vervallen vergunning voor een bestaande inrichting”.

Het voorwerp van de exploitatie wordt als volgt omschreven :

“BESCHRIJVING DER BEDRIJFSACTIVITEITEN
(Ontmantelen van autowrakken) Shredderen autowrakken en schroot, floteren en sorteren metalen
TOEPASBARE RUBRIEKEN VLAREM - INDELINGSLIJST.

2.2.2.c.3°	Opslag en verwerking van schroot met een opslagcapaciteit van max 2.000 ton	Klasse 1

2.2.2.d.3˚	Opslag en verwerking van autowrakken met een opslagcapaciteit van max. 1.500 autowrakken Klasse 1 Noot : gezamenlijke verwerkingscapaciteit van 90.000 ton per jaar voor beide rubrieken waarbij op geen enkel moment meer dan 2.000 ton schroot of 1.500 wrakken aanwezig zullen zijn Toegepaste (mechanische) behandelingen : manueel ontmantelen, zeven, shredderen, scheiden door magnetisme (Eddy current), scheiden door flotatie (in een gesloten systeem : zie ook plan)
3.3.	Het lozen van normaal huisafvalwater in de openbare riolen Klasse 3
3.6.2.1˚	Behandeling van bedrijfsafvalwater met een effluent van minder dan 5 m³ per uur Klasse 3
12.2.1˚	Transformatoren (gebruik van)met een individueel nominaal vermogen van 1 maal 500 kVA Klasse 3
12.2.2˚	Transformatoren (gebruik van) met een individueel nominaal vermogen van 2 maal 1.600 kVA Klasse 2
15.1.1.	Al dan niet overdekte ruimte voor autovoertuigen en/of aanhangwagens, andere dan personenwagens (parking voor 4 kranen, 2 heftrucks, 4 wielladers en 2 vrachtwagens in open lucht) Klasse 3
15.3	Werkplaats voor het nazicht, het herstellen en onderhoud van eigen motorvoertuigen (een garage-onderhoudswerk-plaats), uitgerust met 1 schouwput en 1 hefbrug (demontagehall) Klasse 2
16.3.1.1˚	Luchtcompressoren 88 kW Klasse 3
16.7.1˚	Inrichting voor het opslaan van gassen in verplaatsbare recipiënten, minder dan 1.000 liter Klasse 3 720 liter zuurstof 120 liter propaan 90 liter menggas 40 liter acetyleen
17.3.4.1˚.	Inrichting voor het opslaan van zeer licht ontvlambare en licht ontvlambare vloeistoffen : 400 liter benzine in vatenopslag Klasse 3
17.3.6.1.b.	Inrichting voor het opslaan van vloeistoffen met een ontvlammingspunt hoger dan 55˚ C, maar dat 100˚ C niet overtreft : totaal 18.000 liter in tanks (stookolie) en 400 liter diesel in vatenopslag Klasse 3
17.3.7.1˚.	Inrichting voor het opslaan van vloeistoffen met een ontvlammingspunt hoger dan 100 C˚; werkplaats : 1.000 liter aflaatolie (smeerolie) in vaten, te bouwen hal : 400 liter hydraulische olie in vaten, 1.000 liter aflaatolie (smeerolie) in tank Klasse 3 Noot : afvalolie wordt alleen voorhanden gehouden met het oog op de afvoer ervan : niet vergunningsplichtig in rubriek 2
23.3	Opslagplaatsen voor kunststoffen en voorwerpen uit kunst-stoffen met een capaciteit van meer dan 10 ton in een lokaal of 100 ton in open lucht Totaal : maximaal 500 ton in open lucht Klasse 2
29.5.2.3.	Mechanische metaalbewerking : Shredder met werkplaats 1.358 kW Flotatie-eenheid 184 kW

Afscheiding metalen (alu) via magnetisch veld (4 stuks) 90 kW Klasse 1

36.4. Opslagplaatsen voor rubber en voorwerpen uit rubber met een capaciteit van meer dan 19 ton in een lokaal of van meer dan 100 ton in open lucht

Totaal : maximaal 500 ton in open lucht

Klasse 2

43.1.1° Stookinstallaties met een warmte-vermogen van 350 kW

Klasse 3

48.3.2° Haven en haveninstallaties voor de binnenscheepvaart voor schepen van meer dan 1.350 ton

Maximale opslag van 8.000 ton niet gevaarlijke, metalen goederen in transit bestemd voor schepen van ongeveer 2.000 ton

Opslag van restfractie shredder op een vloeistofdichte, betonnen vloer, met oog op afvoer (lading van 1 tot 2 vrachten -dubbele container-)

Klasse : niet ingedeeld".

1.3 Op 31 oktober 2000 verleent de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen de gevraagde vergunning met dien verstande dat de opslag- en verwerkingscapaciteit van schroot, met inbegrip van voertuigwrakken of afgedankte voertuigen wordt beperkt tot 2.000 ton (indelingsrubriek 2.2.2.c.3) en wordt akte genomen van de klasse 3-inrichtingen.

De reden voor de opgelegde beperking lijkt prima facie te zijn dat de aanvraag anders onderworpen is aan de MER-plicht. Voorts valt te noteren dat, hoewel de aanvraag van de verzoekende partij ook betrekking had op indelingsrubriek 48.3.2° van Vlarem I (Haven en haveninstallaties voor de binnenscheepvaart voor schepen van meer dan 1.350 ton. Maximale opslag van 8.000 ton niet gevaarlijke, metalen goederen in transit bestemd voor schepen van ongeveer 2.000 ton), de vergunning voor deze rubriek niet verleend wordt, hoewel zij ook niet expliciet geweigerd wordt.

1.4. Op 14 december 2000 stelt de verzoekende partij bij de Vlaamse minister bevoegd voor het leefmilieu een beperkt administratief beroep in tegen het voornoemde deputatiebesluit.

Onder de hoofding "voorwerp van het beroep" schrijft zij :

> "Het hoger beroep is uitsluitend gericht tegen de omstandigheid dat over de aangevraagde rubriek 48.3.2 (havens en haveninstallaties voor de binnenscheepvaart voor schepen van meer dan 1.350 ton) geen uitspraak wordt gedaan, en, voor de goede orde, tegen de diverse adviezen en overwegingen dienaangaande zoals opgenomen in de motivering van de bestreden beslissing".

Na een omstandige argumentatie vraagt de verzoekende partij "dan ook de bestreden beslissing aan te passen en de aangevraagde rubriek 48.3.2, haven

en haveninstallatie voor de binnenscheepvaart voor schepen groter dan 1.350 ton toe te staan".

1.5. In het kader van de beroepsprocedure worden een aantal adviezen uitgebracht.

a) de afdeling natuur heeft geen bemerkingen omdat geen natuurbelangen bij het dossier zijn betrokken;
b) de afdeling stedenbouwkundige vergunningen adviseert gunstig;
c) de OVAM adviseert het beroep te verwerpen en het bestreden besluit te bevestigen;
d) het bestuur milieuvergunningen van AMINAL stelt voor het beroep ongegrond te verklaren, het bestreden besluit op te heffen, de vergunning te weigeren en enkel akte te nemen van de klasse 3-inrichtingen. Het bestuur is van oordeel dat de aanvraag in werkelijkheid een totale opslagcapaciteit van 11.500 ton schroot behelst -ook de 8.000 ton die de verzoekende partij onder haven en haveninstallaties rekent moeten worden meegeteld-, en deze vallen ook onder de indelingsrubriek 2 (afvalstoffen). Vermits de drempel van 2.000 ton opslagcapaciteit wordt overschreden, was een MER vereist, aldus dit bestuur.
e) de gewestelijke milieuvergunningscommissie brengt een advies uit dat in zeer ruime mate parallel loopt aan dat van het bestuur milieuvergunningen.

1.6. Op 16 mei 2001 wordt het thans bestreden besluit genomen.

Het "ontvankelijk bevonden beroep" wordt "ongegrond" verklaard, de beslissing van de bestendige deputatie van 31 oktober 2000 wordt opgeheven en de vergunning wordt integraal geweigerd, met dien verstande dat akte wordt genomen van de in klasse 3 ingedeelde activiteiten;

2. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1 Overwegende, wat de eerste voorwaarde betreft, dat de verzoekende partij als eerste middel aanvoert wat volgt :

“De schending van artikel 23, § 2 van het decreet van de Vlaamse Raad van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (het Milieuvergunningsdecreet) en artikel 52, 3° van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning (Vlarem I), minstens schending van de beginselen van redelijkheid en evenredigheid, algemene beginselen van behoorlijk bestuur;

Doordat de bestreden beslissing het ontvankelijk bevonden en in omvang beperkte beroep van verzoekster ongegrond verklaart, vervolgens de beslissing van de Bestendige Deputatie van Antwerpen van 31 oktober 2000 opheft en tenslotte de milieuvergunning aan verzoekster over de volledige lijn weigert;

Terwijl verzoekster uitsluitend beroep aantekende in zoverre in voormelde beslissing van de Bestendige Deputatie van Antwerpen geen uitspraak werd gedaan over de aangevraagde rubriek 48.3.2. van Vlarem I (havens en haveninstallaties voor de binnenscheepvaart) en de hieraan verbonden opslag van teruggewonnen ferro metalen, op zich als grondstof niet ingedeeld (stuk 4).

Aangezien in de bestreden beslissing in dit verband overigens in de elfde overweging (stuk 1, pagina 8, onderaan) duidelijk akte wordt genomen van de intentie van verzoekster om middels de beroepsprocedure ‘een duidelijke uitspraak ..... in verband met het al dan niet van toepassing zijn van rubriek 48 voor zijn opslag van 8.000 ton ‘afgewerkt product’ te bekomen.

Aangezien door geen enkele andere betrokken partij (de OVAM, de Administratie Milieuvergunningen AMINAL ...) hoger beroep werd aangetekend tegen voormelde vergunning in eerste aanleg.

Dat integendeel de OVAM in zijn advies in beroep -in de bestreden beslissing summier weergegeven als ‘ongunstig’- geenszins heeft gevraagd om de vergunning integraal te weigeren, maar om ze te behouden zoals toegestaan in eerste aanleg en waarbij verwezen wordt naar hoger vermelde intentie van verzoekster om de MER-plicht te vermijden (stuk 5).

Aangezien de Vlaamse Minister van Leefmilieu in beroep weliswaar het ganse aanvraagdossier in zijn totaliteit vermag te beoordelen - devolutieve werking van het beroep, wat inderdaad impliceert dat in casu ook de ontvankelijkheid en de volledigheid van het aanvraagdossier opnieuw kunnen onderzocht worden.

Dat de devolutieve werking van het administratief beroep evenwel moet worden gerelateerd aan de omvang van het beroep, dat het totalitair karakter van een milieuvergunningsbesluit niet als een algemene regel geldt, noch absoluut is.

Dat een onderdeel van een vergunningsbesluit het voorwerp kan uitmaken van een beroep zonder dat de andere onderdelen daarin betrokken worden en dat een afsplitsbaar deel waartegen geen beroep werd ingesteld definitief wordt; dat verzoekster benadrukt dat haar onderneming uit verschillende onderdelen bestaat die weliswaar op één site zijn samengebracht, doch die niet onlosmakelijk met elkaar zijn verbonden.

Zo is de opslag van 8.000 ton ‘afgewerkt product’ slechts indirect gerelateerd aan de overige onderdelen van de exploitatie in de mate dat dit onderdeel van de aanvraag alleen betrekking heeft op de mogelijkheid om transport te organiseren via de binnenscheepvaart.

Aangezien verzoekster tenslotte doet opmerken dat zij geen beroep aantekende tegen de weigering om meer dan 2.000 ton schroot op te slagen, noch tegen de bijzondere voorwaarde om de opslag ten allen tijde te beperken tot 2.000 ton voertuigwrakken of 2.000 ton schroot.

Dat overigens vergunningsaanvragen steeds in hun globaliteit worden beoordeeld, hetgeen niet belet dat soms vergunningen gedeeltelijk worden geweigerd, al dient in deze benadrukt dat wat geweigerd werd ook niet werd aangevraagd”;

3.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar nota daarop als volgt antwoordt :

"In beginsel zijn de onderscheiden bestanddelen van een milieuvergunningsbesluit onlosmakelijk met elkaar verbonden.

In het arrest NV DE BRUYN (nr. 50.366, dd. 24 november 1994) oordeelde de Raad van State dat de onderscheiden bestanddelen van de milieuvergunning, met name de vergunde activiteiten, de vergunningsvoorwaarden en de termijn, een onlosmakelijk geheel vormen en dat er anders over beslissen het risico zou inhouden dat de Raad van State zich in de plaats zou stellen van de minister bij de uitoefening van diens discretionaire bevoegdheid om een milieuvergunning te verlenen of te weigeren.

Enkel in het geval één of meer bestanddelen van de vergunning afzonderlijk -en zonder rekening te houden met de andere- kan vergund worden, wordt van het totalitair karakter van de milieuvergunning afgestapt.

De vraag of tegen een milieuvergunningsbesluit een beperkt administratief beroep kan ingesteld worden dient beantwoord in functie van het al dan niet onlosmakelijk bestanddeel van de vergunning die het voorwerp van dit beroep uitmaakt.

Immers zo alle bestanddelen van de milieuvergunning onlosmakelijk met elkaar verbonden zijn is de mogelijkheid uitgesloten om via een zogenaamd beperkt beroep een of meer onderdelen van de vergunning te bestrijden. Een dergelijk beroep heeft immers noodzakelijkerwijze de integrale vergunning tot voorwerp.

In casu lijkt het volgens de verwerende partij, om navolgende redenen, niet mogelijk om de vergunde activiteiten (of onderdelen) op te splitsen.

Uit bijlage 2 'Voorwerp van exploitatie' van de milieuvergunningsaanvraag blijkt duidelijk dat verzoekster een inrichting klasse 1 'Havens en haveninstallaties voor de binnenscheepvaart voor schepen van meer dan 1.350 ton' heeft aangevraagd mede de 'Maximale opslag van 8.000 ton niet gevaarlijke metalen goederen in transit bestemd voor schepen van ongeveer 2.000 ton'.

Terecht hebben de adviesverlenende overheidsorganen, de OVAM, en de afdeling Milieuvergunningen, gesteld dat zulks neerkomt op een bijkomende opslag (naast deze aangevraagd onder de rubrieken 2.2.2.c.3° en 2.2.2.d.3° van de indelingslijst van Vlarem I) van 8.000 ton afvalstoffen zodat de totaal aangevraagde opslagcapaciteit 11.500 ton bedraagt.

Ook de minister is bij de beoordeling van het aanvraagdossier en van het beroep van deze vaststelling uitgegaan. De bestreden beslissing stelt desbetreffend : 'Overwegende dat de exploitant met zijn beroep een duidelijke uitspraak wenst in verband met het al dan niet van toepassing zijn van rubriek 48 voor zijn opslag van 8.000 ton 'onafgewerkt product'; dat deze opslag duidelijk dient gerekend te worden bij de reeds aangevraagde/vergunde opslag van schroot onder rubriek 2; dat er zodoende een aanvraag werd gedaan voor het opslaan van schroot met een totale opslagcapaciteit van 10.000 ton en 1.500 autowrakken (...)'.

Deze vaststelling lijkt niet onredelijk nu in zijn advies dd. 8 februari 2001 de OVAM duidelijk had aangegeven dat 'schroot onder welke vorm dan ook, niet opgenomen is in de lijst der afvalstoffen die in aanmerking komen voor gebruik als secundaire grondstof' en dat 'schroot in zijn kwaliteiten en vormen gedurende het hele opslag- en verwerkingsproces en transport van en naar de inrichting ten allen tijde onder het begrip afvalstof valt, zodat rubriek 2 van toepassing is'.

Met andere woorden, de gevraagde 8.000 ton bijkomende opslag van zogenaamde 'niet gevaarlijke metalen goederen in transit' dient beschouwd te worden als een bijkomende opslag van afvalstoffen, vallend onder rubriek 2 van de indelingslijst van het Vlarem I en bij de beoordeling dienen beide

opslagcapaciteiten in aanmerking genomen. Zie desbetreffend de opmerking onder de rubriek 2. Het gaat dus niet op om de onderscheiden aangevraagde inrichtingen met een verschillende opslagcapaciteit als afzonderlijke entiteit of onderdelen te beschouwen.

Waar opslagcapaciteit wordt gebruikt wordt immers de som bedoeld van alle capaciteiten van opslag van de verschillende soorten afvalstoffen (bv. de gerecupereerde afvalstoffen, de restfracties). Nu juist deze opslagcapaciteiten bepalend zijn voor de al dan niet indeling van de betrokken inrichting dienen deze onderdelen (nl. van schroot, autowrakken en zogenaamd 'afgewerkt product') samen beoordeeld te worden als zijnde een onlosmakelijk geheel. Dit klemt des te meer nu bovendien luidens artikel 3, 34°, d) van het besluit van de Vlaamse regering dd. 23 maart 1989 houdende organisatie van de milieu-effect-beoordeling van bepaalde categorieën van hinderlijke inrichtingen een milieu-effectrapport vereist is voor de opslag van schroot, met inbegrip van voertuigwrakken of afgedankte voertuigen, met een opslagcapaciteit van meer dan 2000 voertuigwrakken of van meer dan 2000 ton schroot.

Terecht heeft de bestreden beslissing de aanvraag en het beroep in zijn geheel onderzocht hierbij tevens rekening houdend met de in eerste aanleg vergunde onderdelen van de milieuvergunningsaanvraag en geoordeeld de gevraagde vergunning integraal te moeten weigeren nu voor de inrichting waarvoor vergunning werd gevraagd een milieu-effectrapport vereist is en het voor conform gekenmerkt milieu-effectrapport of een voor eensluidend verklaard afschrift ervan bij de aanvraag dient gevoegd.

Door aldus te beslissen heeft de minister evenmin de beginselen van de redelijkheid en de evenredigheid geschonden.

Het middel is in de aangegeven mate niet ernstig";

3.3. Overwegende dat uit de gegevens van de zaak blijkt dat de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen op 31 oktober 2000 de gevraagde vergunning verleent, mits beperking voor de opslag en verwerking van schroot boven de 2.000 ton en dat, alhoewel de aanvraag van de verzoekende partij ook betrekking had op de indelingsrubriek 48.3.2° van Vlarem I (Haven en haveninstallaties voor de binnenscheepvaart voor schepen van meer dan 1.350 ton. Maximale opslag van 8.000 ton niet gevaarlijke, metalen goederen in transit bestemd voor schepen van ongeveer 2.000 ton), in het besluit van de bestendige deputatie daaromtrent niets is terug te vinden; dat de vergunning voor deze rubriek niet expliciet wordt geweigerd, maar anderzijds ook niet wordt verleend; dat op 14 december 2000 de verzoekende partij bij de Vlaamse minister een beperkt administratief beroep instelt tegen voornoemd deputatiebesluit; dat onder de hoofding "voorwerp van het beroep", de verzoekende partij in haar beroepschrift schrijft :

"Het hoger beroep is uitsluitend gericht tegen de omstandigheid dat over de aangevraagde rubriek 48.3.2 (havens en haveninstallaties voor de binnen-scheepvaart voor schepen van meer dan 1.350 ton) geen uitspraak wordt gedaan, en, voor de goede orde, tegen de diverse adviezen en overwegingen dienaan-gaande zoals opgenomen in de motivering van de bestreden beslissing";

dat zij daarop de minister vraagt “de bestreden beslissing aan te passen en de aangevraagde rubriek 48.3.2, haven en haveninstallatie voor de binnenscheepvaart voor schepen groter dan 1.350 ton, toe te staan”; dat, aldus, prima facie het beroepschrift zo moet worden begrepen dat de verzoekende partij een vergunning vraagt voor de indelingsrubriek 48.3.2° daar deze haar niet werd vergund door de bestendige deputatie en dat zij akkoord gaat met datgene wat haar wel expliciet werd vergund, dit met inbegrip van de opgelegde beperkingen; dat aldus prima facie de minister niet gevat was aangaande een beroep tegen de rubrieken die waren vergund en dat zij daarover geen uitspraak kon doen; dat indien zij van oordeel was dat het in het beroepschrift gevraagde niet kon worden afgesplitst van het in eerste aanleg vergunde -daargelaten de vraag of dat in casu wel zo is- de minister alleen het administratief beroep als onontvankelijk naar zijn voorwerp kon afwijzen; dat prima facie die opvatting niet in strijd is met de devolutieve kracht van het beroep, omdat die werking dient te worden gerelateerd aan de omvang van het beroep; dat dienvolgens, in de huidige stand van het geding moet worden besloten dat de verwerende partij haar bevoegdheid is te buiten gegaan door in beroep de vergunning te weigeren voor de in eerste aanleg vergunde onderdelen; dat het middel ernstig is;

4. Overwegende, wat de tweede voorwaarde betreft, dat de verzoekende partij doet gelden dat het bestreden besluit tot gevolg heeft dat zij al haar activiteiten gedurende geruime tijd zal dienen stop te zetten, hetgeen catastrofale gevolgen zal meebrengen; dat zij er aan toevoegt dat de aktename van de klasse-3 inrichtingen haar niet in staat stellen het schrootverwerkingsbedrijf uit te baten;

4.1. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de verzoekende partij sedert 14 september 1999 niet meer over een exploitatie- of milieuvergunning beschikt om haar bedrijf uit te baten, zodat een eventuele schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit haar geen voordeel kan verschaffen, dat het in casu gaat om een financieel nadeel, dat na vernietiging middels een vordering tot schadevergoeding dit nadeel kan worden hersteld, dat het betoog van de verzoekende partij wordt weersproken door de vaststelling dat het betrokken bedrijf sedert september 1999 tot heden leefbaar is gebleven, dat bovendien, uit de omschrijving van het maatschappelijk doel van de verzoekende vennootschap blijkt dat haar activiteiten niet noodzakelijkerwijze dienen beperkt te worden tot de opslag en het verwerken van schroot en voertuigwrakken en dat de verzoekende partij blijkbaar ingeval van tijdelijke stopzetting van haar activiteiten verder beroep kan doen op haar “verschillende zusterbedrijven in een straal van

minder dan 100 km"; dat zij van oordeel is dat de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkent;

4.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij aannemelijk maakt dat de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit tot gevolg heeft dat zij haar schroot-verwerkingsbedrijf niet meer kan uitbaten terwijl zij op basis van de in eerste aanleg verleende vergunning dat wel kon doen; dat in alle redelijkheid moet worden aangenomen dat het plotseling en voor onbepaalde tijd moeten stopzetten van de exploitatie een moeilijk te herstellen ernstig nadeel uitmaakt; dat uit de bespreking van het eerste middel prima facie blijkt dat het in eerste aanleg ingewilligd gedeelte van de vergunningsaanvraag als definitief vergund moet worden beschouwd, zodat in geval van schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit de verzoekende partij haar schrootverwerkingsbedrijf terug verder kan uitbaten, dit conform het besluit van 31 oktober 2000; dat de verwerende partij dan ook niet kan worden gevolgd in haar betoog dat de schorsing van het bestreden besluit de verzoekende partij geen enkel voordeel kan verschaffen; dat ook nergens uit blijkt dat het bedrijf van de verzoekende partij sedert september 1999 zou hebben stilgelegen en desondanks toch "leefbaar is gebleven";

4.2.2. Overwegende dat uit het louter gegeven dat het maatschappelijk doel van de verzoekende partij breder is dan de activiteiten die zij thans ontplooit niet kan worden geconcludeerd dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit haar geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen; dat het immers niet vanzelfsprekend is dat plots en wel op levensvatbare wijze kan worden overgeschakeld van de ene activiteit naar de andere; dat het gegeven dat de verzoekende partij bij tijdelijke noodsituaties een beroep zou kunnen doen op haar zusterbedrijven, nog niet betekent dat zij gedurende een vrij lange periode al haar activiteiten onafgebroken aan die bedrijven kan uitbesteden;

4.2.3. Overwegende dat is voldaan aan de voorwaarden gesteld in artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing worden toegewezen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Bevolen wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging van het besluit van de Vlaamse minister van leefmilieu en landbouw van 16 mei 2001, waarbij het beroep van de n.v. VAN DALEN BELGIUM tegen de beslissing van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen van 31 oktober 2000 houdende enerzijds, het verlenen van een vergunning aan de n.v. VAN DALEN BELGIUM voor de uitbating van een inrichting voor de opslag en verwerking van maximaal 2.000 ton schroot, de opslag en verwerking van maximaal 1.500 voertuigwrakken, twee transformatoren van 1.600 kVA elk, een werkplaats met één schouwput en één hefbrug, de opslag van 500 ton kunststoffen in open lucht, de mechanische bewerking van metaal met een shredder (1.384 kW), een flotatiesysteem (183 kW), een magnetisch veld (4 stuks van 90 kW), de opslag van 500 ton rubber in open lucht en, anderzijds, de weigering van de opslag en de verwerking van schroot boven de 2.000 ton, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en de vergunningsaanvraag integraal wordt geweigerd.

Artikel 2.

Dit arrest zal worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het geschorste besluit.

Artikel 3.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijfentwintig oktober tweeduizend en een, door :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

A. WIJNANTS. **M.-R. BRACKE.**